

נובלה בסדרת "המורשת הנסתרת"

איש יהלום

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

אש יהלום

נובלה בסדרת המורשת הסודית

מאנגלית: יעל אכמון

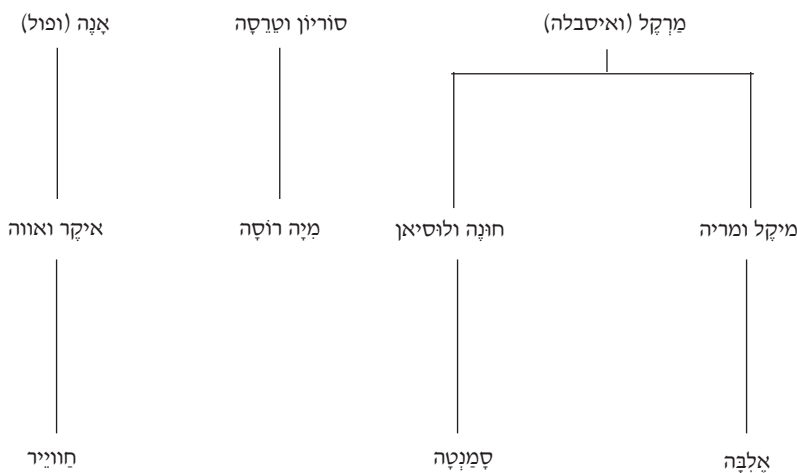
לרכישת הספר המלא לחצי כאן

עץ משפחת רמירס

האחאים של גברת רוגן
מאטין, איניגו, מיֶרן, אַרוֹסָה, מֶרְקֶל (אח למחצה), אָנָה (אחות
למחצה), סוריון (אח למחצה)

אורחים באגף המערבי

לפול ולאיסבלה אין קשר דם למשפחה.

פתח דבר

נבדה

לכל משפחה יש רגעים מוזרים. במשפחה שלנו הם פשוט מופיעים בתדירות גבוהה יותר.

ישבתי אל שולחן המטבח בבית המשפחה שלנו וזללתי פנקייקים.

ארבלה, אחותי הצעירה, הסתכלה עליי מעבר לשולחן. "למה את פה? את בכלל לא גרה כאן יותר, נבדה."

רשמית עזבתי את הבית אתמול. בתשע השנים האחרונות גרתי בקומה השנייה של המחסן שהיה בית המגורים ובית העסק שלנו. כיוון שבימים אלה ביליתי את כל זמני עם קונור, המכונה "רוגן המשוגע", ובהתחשב בזה שבדיוק התארסנו רשמית, החלטתי שהגיע הזמן לעבור דירה. זה היה סיפור פשוט להפתיע. לא צברתי הרבה רכוש, ובתוך פחות מיום ארזתי הכול בארגזים. האנשים של רוגן לקחו אותם אתמול בלילה לבית שלו שנמצא בפאתי יוסטון. סבתא פרידה בכתה קצת ואימא

רטנה הרבה, אז העברתי את הלילה במטה של רוגן שמעבר לכביש, רק למקרה שהן יחליטו להגיב בהתמוטטות עצבים. דאגתי לחינם.

"תעזבי אותה," אמרה אימא לארבלה. "זה הפנקייק השלישי שלה."

"אז מה?" ארבלה העיפה בי מבט.

הוצאתי לה לשון ונעצתי את המזלג בעוד חתיכת פנקייק.

"היא אוכלת מרוב לחץ," סבתא פרידה נידבה הסבר. "רוגן אוסף אותה בעוד חמש דקות. היא מפחדת מהפגישה עם אימא שלו."

המון תודה, סבתא. הפנקייק נתקע לי בגרון ושתיתי את הקפה בכמה לגימות גדולות. "אני לא מפחדת."

לגמרי פחדתי. הוא רצה לקחת אותי לפגוש אותה מייד אחרי המבחנים, אבל התחננתי לדחייה של שלושה ימים. עכשיו לא היה עוד מפלט. אני איאלץ לפגוש את חמותי לעתיד.

ארבלה הסתכלה עליי בעיניים מצומצמות. סבתא פרידה היתה בת יותר משבעים וארבלה רק בת חמש-עשרה, אבל באותו רגע הן נראו דומות להפליא: שתיהן היו כחולות עיניים ובהירות שיער – אם כי התלתלים של סבתא פרידה היו לבנים בגלל הגיל – ולשתיהן היתה הבעה ערמומית זהה על הפנים.

"את לובשת ג'ינס חדש ואת החולצה הירוקה שאת הכי אוהבת," אמרה ארבלה.

"אז?"

ראשה הבלונדיני של אחותי צלל מתחת לשולחן. "וסנדלים יפים עם רצועות. ומרחת לק."

"מותר לי למרוח לק." בדרך כלל נעלתי סניקרס כי מדי

פעם נאלצתי לרוץ במהלך העבודה, אבל היו לי גם שלושה זוגות סנדלים.

"כדאי שתצחצחי שיניים," אמרה סבתא פרידה. "את לא רוצה שהפה שלך יסריח מקפה."

מברשת השיניים שלי במטה של רוגן. שיט.
"די כבר שתיכן, תפסיקו," נהמה אימא והסתובבה אליי.
"הכול יהיה בסדר גמור."

אחרי שאבא מת, אימא הפכה לסלע איתן בים הסוער שלנו. לא חשוב מה קרה, היא תמיד היתה בסביבה וטיפלה בבעיה. עבר די הרבה זמן עד שלמדתי להסתכל מעבר לשריון שלה. בשנה האחרונה זה נעשה ברור במיוחד. אבל היום הייתי זקוקה לסלע הזה, ונאחזתי בו.

"אימא אומרת שהכול יהיה בסדר גמור," אמרתי להן. "את פגשת אותה, ארבלה. יכולת פשוט לספר לי איך היא."
ארבלה חייכה. "אני אוהבת לראות אותך מתפתלת."
הטלפון שלי צפצף. הודעה מרוגן. את מפספסת את ההצגה.

איזו הצגה?

בואי החוצה.

ממש רציתי לעלות בריצה לחדר הישן שלי ולנעול את הדלת, אבל לא יכולתי לעשות את זה משתי סיבות. אחת, אני בן אדם מבוגר, ושתיים, אחותי השנייה, קטלינה, עברה לגור בחדר שלי, אז טכנית הוא כבר לא שלי.

זה היה מגוחך. אני בלשית פרטית מיומנת כבר עשור כמעט. משרד חקירות ביילור לא היה קיים היום אלמלא השתלטתי עליו כשאבא חלה והפכתי אותו לסיפור הצלחה כנגד כל הסיכויים. וחוץ מזה אני עליונה, שזו הדרגה הגבוהה ביותר האפשרית עבור משתמש בקסם. לסבתא שלי מצד

אבא היה כישרון כמו שלי, ואנשים רעדו כששמעו את השם שלה. במהלך השנה האחרונה ירו בי, התנגשו בי במכונית, שרפו אותי, תעתקו אותי והקפּיאו אותי כמעט עד מוות. ניסו להפיל עליי אוטובוס, קוסמת פְּסיונית כמעט השמידה את התודעה שלי וסירבתי בעקשנות לקונור רוגן, אימת מקסיקו. אני אמורה להיות מסוגלת להיפגש עם אימא של הארוס שלי.

אני מסוגלת לעשות את זה.

קמתי, שמתי את הצלחת שלי בכיור, חיבקתי את אימא והלכתי לדלת.

ריינג' רובר בצבע אפור-אקדח המתינה מול המחסן שלנו. רק מי שבחן את המכונית בתשומת לב וידע מה לחפש היה קולט שהיא משוריינת.

רוגן נשען על הרכב. יצא לי לראות אותו בחליפה של עשרים אלף דולר ובחולצת טריקו ומכנסי ג'ינס מוכתמים באדמה. לא חשוב מה הוא לובש, תמיד יש בו מין גבריות מחוספסת כזאת. הוא משרה תחושה ששום דבר לא יערער אותו. לא חשוב מה יצוץ, הוא יתמודד עם זה ולא יילחץ. העובדה שהוא ענקי – יותר ממטר שמונים, ובנוי כמו מישהו שנאבק באנשים למחייתו – היתה רק הדוברכן שבקצפת. היום הוא לבש מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו בצבע זית, והשילוב שלהם עם עור הברונזה שלו והשיער הכהה שיווה לו מראה של חוקר ארצות בלב הג'ונגל.

אוי, לא.

"מה?" הוא שאל.

"אנחנו מתואמים," רטנתי.

"אז?"

"אני הולכת להחליף בגדים."

הוא תפס ביד שלי ומשך אותי אליו. העיניים הכחולות הכהות שלו היו מלאות צחוק כשרכן ונישק אותי. היה לו טעם מנטה וקפה ומגע השפתיים שלו חיזק אותי. במחשבה שנייה, נראה לי שהכול יהיה בסדר.

"את נראית נהדר. ואם תלכי – תפספסי את החלק הכי טוב."

הוא שלח מבט מזמין שמאלה. הצצתי לכיוון. מזראטי גראן קבריו בצבע כחול-ספיר חנתה ליד המדרכה. לצידה, בדיוק מתחת לחלון החדר שלי – בעצם של אחותי – עמד אלסנדרו סג'רדו.

בפעם הראשונה שראיתי תמונה של אלסנדרו, קצת לפני המבחנים, חשבתי שהוא נראה כמו בן של גלדיאטור שמוכן לקרב הראשון שלו. הרושם הזה רק התחזק פנים אל פנים. היו בו עדיין שרידי רכות, אבל הם הלכו ונעלמו במהירות. תווי הפנים שלו הלכו ונעשו נוקשים ומדויקים, אבל היה ברור לגמרי שלא משנה איזו צורה ילכשו לבסוף פניו – אלסנדרו נידון להיות נאה להחריד למשך שארית חייו.

אחותי השקטה והביישנית רכנה מחלון החדר שלה ונראתה נסערת בהחלט.

"לא!" הכריזה קטלינה.

"למה לא?" בקולו של אלסנדרו נשמע רק שמץ קל של מבטא איטלקי.

"כי מה שאתה מרגיש כלפיי לא אמיתי."

"מי אמר שאני מרגיש משהו? בסך הכול הצעתי שנצא לסיבוב במכונית." אלסנדרו סימן בראשו אל המזראטי הכחולה שנצצה באור השמש. "המכונית פה."

"לא."

לפני כמה ימים נאלצה המשפחה שלנו לעבור את המבחנים,

כדי להוכיח שיש בינינו לפחות שני עליונים ולכן אפשר להכריז עלינו כבית. היינו זקוקים נואשות להגנה שמקבל בית חדש, ולשם כך נאלצנו, אחיותיי ואני, להדגים את יכולות הקסם שלנו בפני חבר שופטים עליונים. אלסנדרו היה המבחן של קטלינה. הוא אֶנְטִיסְטִי עליון חזק, שמסוגל לנטרל את הקסם של אנשים אחרים, ואילו לאחותי יש יכולת לגרום לאנשים לאהוב אותה. הם עמדו זה מול זה משני עבריו של קו לבן. קטלינה סיפרה לו על החופשה שלנו בפלורידה, ועד שהיא סיימה אלסנדרו כבר חצה את הקו ונאבק בארבעת האנשים שניסו לרסן אותו. הוא הצליח להתעשת בתוך שניות, אבל זה הספיק כדי שיכריזו שאחותי עליונה.

"חשבתי שהקסם של קטלינה מתפוגג עם הזמן," אמר רוגן בשקט.

"כן. אני לא חושבת שהוא כאן בגלל הקסם שלה. הוא עקב אחריה באינסטגרם עוד לפני המבחנים."

הגבות הכהות של רוגן התגנבו מעלה שבריר סנטימטר. "ולמה זה חשוב בדיוק?"

"הוא אליל הבנות והכוכב התורן של הָרְלֵד. יש לו כמה מיליוני עוקבים. הוא עקב אחרי שלושה אנשים וקטלינה. היא נהייתה אושיית אינסטגרם ברגע ומחקה את החשבון שלה."

בעולם שלנו, עליונים הם הסלבריטאים העיקריים. רשת חברתית שלמה הוקדשה לאובססיה הזאת – הרלד – ושם המשתמשים פרסמו השערות, שמועות ויצירות מעריצים. אלסנדרו סגרדו, שהיה צעיר, רווק וחתך הורס, היה מגנט של ממש למעריצי עליונים, וקטלינה שנאה תשומת לב מכל סוג שהוא. היתה לה סיבה טובה לזה. הייתי עושה הכול כדי להקל עליה, אבל לכל קסם יש מחיר, ולאחותי היה מזל רע מאוד מהבחינה הזאת.

"אתה צריך להתרחק," הכריזה קטלינה. "זה יעבור עם הזמן והמרחק."

אלסנדרו הרכין את ראשו, ושערו החום הארוך למדי צנח וכיסה את פניו. "Per l'amor del Cielo!"
הסתכלתי על רוגן. "מה הוא אמר?"
"אין לי מושג."

"אני לא נמצא תחת השפעת הקסם שלך. אני לא מטפס על קירות כדי להגיע אלייך. בסך הכול באתי להזמין אותך לסיבוב קטן."
שתיקה ארוכה השתררה.

אלסנדרו הטה את ראשו מעלה והשקיף אל החלון. רומיאו מודרני בג'ינס מעצבים, ליד הסוס שלו שעלה מאה ושבעים אלף דולר.
הדממה התמשכה.

"הוא יקבל תשובה?" שאל אותי רוגן.
"לא."

"אז מבחינתה הוא פשוט יכול להמשיך לעמוד שם?"
"לא, התכוונתי שהתשובה תהיה שלילית." חייכתי אליו.
"בוא נלך. גם ככה קשה לה, ואנחנו לא עוזרים."
"אני שונא את החלון הזה," אמר רוגן כשהגענו למכונית שלו.

מעבר לכביש התרומם ארגז כבד וריחף כמה סנטימטרים מעל הקרקע.

"שלא תעז," אמרתי לו. הפעם האחרונה שניהלנו ויכוח ליד החלון הזה עוד היתה טרייה בזיכרוני. רוגן היה טְלֶקִינֶט עליון ולא אהב לריב איתי מהרחוב. הוא ערם חצי מתכולת המוסך שלו כנגד הקיר כדי להגיע אל החלון ולדבר איתי פנים אל פנים. "ברצינות, זה לא יעזור."

הארגז נחת בחזרה על המדרכה. רוגן תמרן את המכונית אל מחוץ למגרש החניה. "רוזן מסכן."
 העפתי בו מבט. "מה זאת אומרת?"
 "אלסנדרו הוא רוזן. קונטה די סגרדו. התואר עובר במשפחה שלו מאז המאה השתים-עשרה."
 "אל תגלה לקטלינה," אמרתי.

אחותי היתה מודעת מאוד לעצמה אפילו בנוכחות אנשים רגילים. אם היא תבין שהיא מנהלת שיחה עם מישהו ממשפחת אצולה ותיקה, היא תאבד את זה לגמרי. היא תהיה כפייתית ביחס לכל מילה שיוצאת לה מהפה, כדי לוודא שהיא לא אומרת משהו מביך או מושכת תשומת לב.
 גרוע מספיק שאלסנדרו היה עליון חתיך ואליל הבנות. להוסיף לזה גם תואר אצולה – רק יחמיר את המצב.

הכביש הארוך התמשך בקשת מתונה בין גבעות סלעיות שהתרוממו מהכרית הירוקה של עצי הערער והאלון. הדרך טיפסה לכיוון צפון-מערב, אל תוך שטחי ארץ הגבעות של טקסס. סלעים גדולים של אבן גיר הזדקרו מבעד לשכבת האדמה הדקה של הקרקע הצחיחה. אחרי הלחות של יוסטון, הנוף מחוץ לחלון המכונית עשה אותי צמאה.
 "למה דווקא כאן?" שאלתי.

"היא אומרת שהגבעות מזכירות לה את הבית," הוא ענה.
 "איפה הבית?"

"ספרד. חבל הבסקים, ליד נווארה, בהרים. יצא לי לבקר שם. זה לא בדיוק אותו דבר אבל גם שם יבש וסלעי, כמו כאן."

הכביש התעקל. רוגן עבר את הסיבוב בנסיעה חלקה, והבית נגלה לעיניי. הוא עמד בראש גבעה – מבנה יפהפה בסגנון

ים־תיכוני, עשוי לְבַנֵּי אדמה וחלונות גבוהים ונוצצים. נסענו הלאה והבית פשוט נמשך ונמשך...

"מה יהיה אם אני לא אמצא חן בעינייה?"

"את תמצאי חן בעיניה. אני אוהב אותך, וזה הדבר היחיד שחשוב בסופו של דבר. אבל את תמצאי חן בעיני אימא שלי."

הכביש הוביל אותנו לראש הגבעה, אל חומת אבן מקורה ברעפים אדומים. שער מתכת גדול נפתח כשהתקרבנו, והמכונית המשיכה בנסיעה חלקה לאורך שביל הגישה הארוך, על פני מרשאה מטופחת ועד כניסה מקושטת נוספת. עברנו בה אל חצר שבמרכזה מזרקה יפהפייה. רוגן חנה. "הבית הזה ענקי," אמרתי.

"מאונטן רוז. שני דונם. עשרה חדרי שינה. שנים־עשר חדרי שירותים. שתי בריכות שחייה. מגרש טניס, גנים, כל החבילה." רוגן עיקם את פניו. "פעם שאלתי את אימא שלי למה היא צריכה כזה בית גדול, והיא אמרה, 'בשביל הנכדים.'"

"אין לך אחים או אחיות, נכון?"
"לא." הוא החווה בידו על הבית בתנועה חלקה לכל אורכו. "חדר שינה אחד בשבילה, אחד בשבילנו – ושמונה חדרים לנכדים, והכול על הכתפיים שלנו."

"איזה כסף." הכתפיים שלי היו הדבר האחרון שדאגתי לשלומם בסיפור הזה, אבל אם הייתי אומרת לו את זה היה לוקח לו עשר דקות לשחרר את כל הבדיחות מהמערכת שלו.

המשכנו לשבת במכונית. לא רציתי לצאת.
"מפחדת?" הוא שאל.

אנשים משקרים כל יום, לפעמים עשר פעמים ביום, לעיתים קרובות מסיבות טובות, אבל בכל פעם שהם חורגים

מהאמת, הקסם שלי מזהיר אותי. לכן החלטתי כבר מזמן לשקר כמה שפחות, ולרוגן בכלל לא. הוא לא היה מסוגל לשקר לי, והחלטנו שמערכת היחסים הזאת תתנהל על בסיס שוויוני. "כן."

"הכול יהיה בסדר." הוא רכן אליי ונישק אותי. זאת היתה אמורה להיות נשיקה זריזה שנועדה להרגיע, אבל אחרי חצי שנייה רוגן שינה את דעתו. היד שלו תפסה בשיער שלי. היה לו טעם אלגום, מנטה וקונור. התמסרתי לנשיקה. אין משהו בעולם הזה שמשתווה לנשיקה עם רוגן. כל הדאגות שלי התפוגגו ונשארו רק אני והוא, הטעם שלו, הריח שלו, המגע שלו...

קטענו את הנשיקה. העיניים הכחולות שלו כהו. נראה שהוא עומד לחזור לסיבוב שני.

לא יכולנו פשוט להישאר במכונית ולהתמזמז. אָרוֹסָה רוגן היא עליונה, וסידורי האבטחה באחווה מותאמים לעליונים. סביר להניח שהנשיקה שלנו הוקרנה באופן מפורט להחריד על מסכי האבטחה בתוך הבית.

פתחתי את הדלת שלי. רוגן חיך אליי ויצאנו מהמכונית. פנים הבית היה מרשים לא פחות מהחוץ. הקירות המעוטרים בסלסולי גבס עדינים בצבעי בז' ושמנת היתמרו אל תקרות גבוהות. הרצפה היתה מרוצפת בלוחות של אבן טרוורטין, שהיו גדולים בהרבה מאריחים טיפוסיים. כמו אצל רוגן, גם כאן היה הריהוט על-זמני, אבל בניגוד לקו המוצק, הפשוט ועתיר הזוויות הישרות שאפיין את ביתו, הספות והכיסאות בבית הזה היו מצועצעים יותר. היה בהם משהו נשי במובהק.

אף אחד לא הגיע לקדם את פנינו. מוזר. זה היה איזשהו מפגן כוח? היא אילצה אותי לחכות כדי להבהיר לי את מקומי? כל המתח חזר אליי בבת אחת.

רוגן פנה למטבח ופתח את המקרר הענקי. כמעט עצרתי אותו אבל התגברתי על הדחף. עבורי זאת היתה אחווה. עבורו זה היה הבית של אימא שלו, וכמו כל ילד שחוזר הביתה, הוא הלך ישירות למקרר. זה בדיוק מה שעשיתי כשנכנסתי הבוקר אל המחסן.

"רוצה לשתות משהו?"

"מה יש?"

"מים מוגזים, תה קר, מיץ..."

"תה. תודה רבה."

המטבח היה רחב ידיים, רצוף ארונות חומים כהים ושישי יפהפה. מכשירים חדישים חיכו שמישהו יעשה בהם שימוש. הכיריים נראו כמו משהו מתוך תוכנית בישול.

רוגן מזג לשנינו תה בכוסות גבוהות. התיישבתי על כיסא בר בקצה האחר של אי המטבח והוא דחף לעברי כוס אחת. לקחתי אותה ושתיתי.

שמונה חדרי שינה לנכדים. בטח.

תמיד תהיתי למה רוגן בן יחיד. עליונים נלחמו אלה באלה כמו ערי מדינה בימי הביניים, ורוב משפחות העליונים עשו את מרב המאמצים להבטיח שיהיה להן יורש, ועוד יורש חלופי ליתר ביטחון. כאן לא היו חלופות. רק רוגן. התכוונתי לשאול אותו על זה אבל שכחתי, ותיארתי לעצמי שזה לא הרגע המתאים לכך.

קול רחש מכני גרם לי להסתובב. אישה יפהפייה בגיל העמידה נכנסה למטבח בכיסא גלגלים חשמלי. היה לה שיער כהה שהשיבה זרקה בו, עיניים כהות עמוקות ועור ברונזה.

אה.

רוגן ניגש אליה, התכופף ונישק אותה על הלחי. "היי, אימא."

היא חייכה אליו. הם היו דומים כל כך.
 "יש חזה בקר מעושן במקרר," היא אמרה.
 "ראיתי."

ארוסה פנתה אליי. "שלום, יקירה."
 "היי." נזכרתי לקום מהכיסא והתקדמתי כמה צעדים, אבל
 אז עצרתי. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי.
 "היא לחוצה, כי את מפחידה," אמר לה רוגן.
 בוגד. אני לא אשכח את זה.
 חמותי לעתיד הטתה את ראשה לאחור וצחקה.

ישבנו תחת גג המרפסת בקומה השנייה. רוגן נכנס פנימה
 להכין לאימא שלו תה. הגשם הגיע סוף-סוף והאוויר היה קר
 וצח.

"הוא לא סיפר לך על הכיסא, נכון?" שאלה ארוסה.
 "לא."

היא חייכה. "טיפשון. זה קרה כשהוא היה בן שלוש. ניסו
 להתנקש באבא שלו. הוא היה אמור להיות לבדו בבית מלון
 בניו יורק, אבל אני נסעתי איתו. היתה לי תחושה לא טובה
 לגבי הנסיעה. שנינו שרדנו, וזה מה שחשוב."
 היא נפצעה כשניסתה להגן על בעלה. "אני כל כך
 מצטערת."

"אני רגילה לזה. והקסם שלי מקל עליי מאוד. קר לך?"
 "אני בסדר."

"נראה לי שקר לך. הנה."

תיבת העץ הגדולה שלצד ספת הגן נפתחה ושמיכה
 יצאה מתוכה וריחפה אליי. בדומה לקונור, גם ארוסה היתה
 טלקינטית עליונה.

"תודה רבה." התכסיתי בשמיכה.

"רוב הגברים במצבו של ויל היו מתגרשים ממני. קונור הוא הבן היחיד שלנו. זה היה סיכון, להסתמך רק על יורש אחד שימשיך את השושלת. אבל ויל אהב אותי מאוד, והנה אנחנו כאן."

"רוגן אמר שהתחתנתם בשידוך." כנראה לא הייתי צריכה לומר את זה.

העיניים של ארוסה נצצו. "זה מה שהוא אמר, הא? קונור כועס מאוד על אבא שלי. כן, ככה זה התחיל. המשפחה שלי היא לא בית. השושלת שלנו מפיקה בדרך כלל קוסמים ממוצעים עד רמים, אבל סבא שלי היה עליון. המשפחה תמיד קיוותה שייוולד לנו עוד עליון, וכשהמבחנים קבעו שאני עליונה קרובי המשפחה שלי ערכו מסיבה ענקית. הם הזמינו מאות אנשים. לאבא שלי, סבא של רוגן, היו תקוות גדולות עבורי. התכנון היה שאישאר במשפחה; בן הזוג שלי יצטרף אלינו ויישא את שם המשפחה שלי; הציפייה היתה שנוליד כמה שיותר ילדים, בתקווה שנספק למשפחה עוד עליונים." הגיוני. בדקתי לפני כן את משפחת רמירס. כדי להיקרא בית, משפחה צריכה להציג שני עליונים חיים בשלושה דורות. סבא של ארוסה מת לפני שהיא נולדה, אבל לידת בן או בת עליונים היתה מאפשרת למשפחת רמירס להגיש בקשה להפוך לבית.

ארוסה הידקה את הרדיד שלה סביב כתפיה. "כל התוכניות האלה... ואז הופיע לו ויל רוגן. הפרופיל הגנטי שלי התאים לדרישות שלו והוא הגיע לספרד לפגוש אותי. אני זוכרת את הפעם הראשונה שראיתי אותו. בדיוק סידרתי את הספרייה וכמה ספרים ריחפו לי מעל הראש, והוא עבר שם ונעצר בפתח. פשוט עמדנו והסתכלנו אחד על השני. בחיים לא ראיתי מישהו כמוהו."

היא חייכה כשנזכרה. גם לי היה רגע כזה. בפעם הראשונה שראיתי את קונור הוא הלך לכיווני בפארק, ואני פשוט ישבתי שם והסתכלתי עליו וקיוויתי שיום אחד אמצא מישהו כמוהו.

"אז מה קרה?" שאלתי.

"אבא שלי סירב לו. מעטים האנשים שסירבו לוויל רוגן. הוא היה עליון דור שלישי. עוצמת הקסם שלו היתה בשמיים. היו לו חוזים צבאיים, חוזים אזרחיים, חוזים בחו"ל, וחצי עולם היה חייב לו טובה. מבחינות מסוימות קונור דומה מאוד לאבא שלו."

מניסיוני, קונור מתנהל כאילו למילה "לא" אין משמעות, אלא אם כן הוא אומר אותה בעצמו.

"ויל דאג להיתקל בי כשהגעתי לעיירה. דיברנו קצת. ואז נפגשנו שוב. ושוב. היה כל כך קל לדבר איתו. היינו שונים, אבל השיחה קלחה. אז הוא שוב בא לדבר עם אבא שלי, ואבא, שבשלב הזה הבין שעלבון לבית רוגן לא ייגמר טוב, אמר לוויל שהוא יצטרך לפצות את המשפחה על אובדן עליונה. הוא נקב בסכום שערורייתי. ויל כתב לו צ'ק על המקום. זה כמעט רושש אותו." העיניים של ארוסה הצטמצמו וראיתי בהן ניצוץ עז ומפחיד של עוצמה. בהלה הבזיקה בי.

"אבא שלי זימן אותי אל חדר העבודה שלו ואמר לי שוויל קנה אותי ושאני חייבת ללכת איתו. ואת יודעת מה ויל שלי אמר לו?"
"לא."

"הוא אמר, 'אתה לא שואל אותה אם היא רוצה לבוא איתי? זה תלוי בה.' ואבא אמר לו שאני אעשה מה שטוב למשפחה. הוא לא הבין. הוא מעולם לא הבין."

הייתי במאה אחוז בצד של רוגן. סבא שלו לא מצא חן בעיניי. "התחרטת על זה אי-פעם?"
"מעולם לא. ויל היה כל עולמי. הגענו הביתה. המשפחה שלו לא שמחה במיוחד שהוא מסר כמעט שלושה רבעים מהנכסים שלו. אבא שלו קרא לי פעם 'הרכש מלואיזיאנה'. אבל זה היה חסר חשיבות. עבדנו יחד לבנות מחדש את ההון הזה. היינו צוות נהדר. הוא אהב אותי, נבדה. זכיתי לחוות אהבה שרק מעטים זוכים לה. אני מתגעגעת אליו כל יום. לפעמים אני מתעוררת ומושיטה יד בציפייה שהוא יהיה שם לידי. אבל הוא אף פעם לא שם. אני עדיין מדברת איתו. הוא קבור בגנים, ליד ההורים שלו."

זאת יכולה להיות אני. אם אתחתן עם רוגן, בעוד כמה שנים גם אני עשויה לשבת במקום שלה ולהתאבל על בעלי. עליונים נמצאים בסכנה תמידית. אולי הייתי צריכה לשקול מחדש את צעדיו, אבל רציתי את רוגן יותר מדי. שבוע או חמישים שנה, אני אשמח על כל פרק זמן שנוכל להיות יחד. "את אוהבת את קונור?" שאלה ארוסה.

"כן." זאת בכלל לא היתה שאלה.

"ומה לגבי ילדים? אני מניחה שאתם לא מתאימים גנטית. זה מפריע לך?"

"אני רוצה ללדת לו ילדים. אני אוהב אותם, ולא חשוב אם יהיה להם קסם או לא."

העיניים של ארוסה הצטמצמו שוב. "קונור, את והילדים שלכם תימצאו בסכנה לעיתים קרובות יותר מרוב האנשים. אתם עליונים. אנחנו חיים על פי מערכת כללים שונה והבן שלי רכש לו אויבים רבי-עוצמה. יש נשים שהיו בוחרות בחיים קלים יותר."

הרמיזה לא מצאה חן בעיניי. זקפתי ראש. "אני אולי לא

טלקינטית, אבל אני מבטיחה לך שכל מי שינסה לפגוע בקונור או בילדים שלנו יצטרך לעבור אותי, ומהר מאוד הוא ישנה את דעתו. אם תישאר לו דעה עד שאני אגמור איתו. היא בחנה את פניי. "מה יקרה אם אני אחליט שהנישואים האלה לא מוצאים חן בעיניי?"

הלב שלי עשה סלטה בחזה. חששתי משאלה כזאת. "אז אני מצטערת מאוד. אני מכבדת אותך ואתאמץ להיות הכלה הכי טובה שאוכל. אבל אני אוהבת אותך, ואני אתחתן איתך."

זה הרגע שבו בחר קונור לחזור למרפסת עם מגש ועליו שלושה ספלי תה מעלי אדים. "גמרת לענות את נבדה?"
 "היא מוצאת חן בעיניי," אמרה ארוסה.

מה?

"איך בשם שמיים הצלחת להשיג אותה?"
 "הוא חטף אותי וכבל אותי לרצפה במרתף שלו."
 "מה?!"

"זו היתה אי-הבנה," אמר רוגן והעיף בי מבט. כן, הנקמה כואבת. תתמודד.

"אני אצטרך לשמוע את כל הסיפור," אמרה ארוסה.
 "זה אומר שתגיעי לחתונה?" הוא שאל.
 "איזו מין שאלה זאת?"

וכך בעלי לעתיד פשוט הסיט את מחשבوتיה של אימא שלו ממסלולן ושלח אותן לכיוון אחר. לא רע. ארוסה הרחיפה את הכוס שלה אליה ושתתה. "כבר קבעתם תאריך?"

"בעוד שבועיים," אמר קונור.
 "לא בא בחשבון. אני צריכה שבועיים רק כדי להודיע לכל המשפחה."

משפחה? איזו משפחה? העפתי מבט בקונור. "חשבתי שאין לך משפחה."

"הו, בהחלט יש לו. יש לו סבא, ארבעה דודים, שתי דודות, ארבעה-עשר בני דודים, כמה מהם כבר עם ילדים משלהם, וזה לא כולל את המשפחה המורחבת. רובם מהצד שלי וגרים בספרד. הוא פשוט לא ממש מחבב חלק מהם." הסתובבתי אל קונור.

"כמה מהם אוכלי נבלות," הוא אמר ושתה מהתה שלו. "אני רוצה חתונה צנועה, אימא." "קונור אַנְדֵר רוגן."

אוי, לא. שם אמצעי. זה אף פעם לא סימן טוב. "תכננתי להזמין את דוד איניגו," הוא אמר. "ואת דוד מאטין. אולי נזמין רק את מי שאני מחבב? אם אנחנו מזמינים את כולם, אולי אנחנו צריכים להזמין גם את קלי." אוו, מכה מתחת לחגורה. קלי וולר היתה בת דודה של קונור, והיא והבן שלה היו קרובי הדם היחידים ששרדו מהצד של אבא שלו במשפחה. היא נולדה במשפחה של בעלי קסם, אבל היה לה כישרון קסם מועט, ואילו היכולות של קונור היו בשמיים. היא התחתנה למען האהבה ולא הגנטיקה, וההורים שלה נישלו אותה. מנקודת מבטה היא איבדה הכול. לה ולבעלה היו חיים לא קלים, והיא ציפתה מקונור, בן דודה הקטן, שיתקן את העוול ברגע שיתבגר. במקום זה קונור התגייס לצבא ויצא לנהל מלחמה משלו. היא הרגישה נבגדת פעמיים.

עד שהוא חזר וניסה ליצור איתה קשר, הקנאה והטינה שלה כבר היו רעילות. מרוב שנאה לו ולמשפחה היא ניסתה להרוג את קונור כמה וכמה פעמים. לשם כך היא מסרה את בנה היחיד, גווין, לידי עליון פסיכופת, שהשתמש בו כדי לרצוח שוטר שלא היה בתפקיד. עכשיו גווין יושב בכלא, ורק בזכות

הקשרים של קונור ועבודת חקירה מאומצת מצירי הוא לא נורה במקום כשנתפס.

סביר להניח שנזמין את גווין ואת אבא שלו. הייתי משוכנעת למדי ששם המשפחה רוגן יאפשר לארגן לגווין חופשה מהכלא ליום אחד. קלי נמלטה גם מהחוק וגם מאסיפת הבתים. היה ברור לי שאם איתקל בה אכניס לה כדור בראש בלי להסס. אני לא אנסה ללכוד אותה או לדבר איתה. פשוט אירה בה עד שייגמרו לי הכדורים.

ארוסה הסתכלה על רוגן. "אלה נישואי תרגול מבחינתך? אתה מתכנן להתגרש מנבדה ולעשות את זה שוב?"
על הפנים של רוגן עלתה הבעת הריכוז העז שאפיינה אותו בדרך כלל כשציפה שמישהו יירה עלינו. "לא."
קסם התפרץ מהחמות שלי ואני כמעט נפלתי מהכיסא. "אתה הבן היחיד שלי," הכריזה ארוסה.

האם האוהבת נעלמה. ההבעה שלה התקשחה, עיניה הצטמצמו ונימת הציווי בקולה עוררה בי דחף לעבור לדום ולציית. היא היתה עומדת יפה בתחרות עם סבתא ויקטוריה. "אם הגורל יאיר לנו פנים, זאת תהיה החתונה היחידה שלך. האירוע יהיה רשמי. הכלה תלבש שמלה עוצרת נשימה, אתה תלבש טוקסידו, ואני אצפה בכם מחליפים נדרים ומתנשקים מול כל המשפחה והחברים שלנו, והפנים שלי יקרנו מגאווה. אתה לא תגזול ממני את האושר הזה. אחר כך אני אדבר על זה עם אבא שלך ואספר לו כמה יפה זה היה. ברור?"

אימת מקסיקו והעליון המפחיד ביותר ביוסטון הניע את הלסת הגברית שלו ואמר את הדבר היחיד שהיה יכול לומר: "כן, אימא."

"נהדר. החתונה תיערך בעוד שלושה חודשים. ככה יהיה

לכולם מספיק זמן להתארגן." ארוסה פנתה בחזרה אליי
וחייכה, כולה חמימות ומאור פנים. "אני ממש מתרגשת!
יקירה, השמלה, השיער, הפרחים. צפויות לך כל כך הרבה
החלטות נפלאות."

1

כעבור חודשיים ושבועיים

קטלינה

פילסתי את דרכי במסדרון הבית במאונטן רוז בניסיון לחמוק מהילדים. כל מה שקראתי בהרלד על גיסי לעתיד לימד אותי שקונור רוגן הוא מתבודד, ושמשפחתו הקרובה מסתכמת באימא שלו ובבת הדודה שלו, קלי וולר, שלא נחשבה. הכול שקרים.

להקת הילדים הסתערה לעברי.

הצמדתי את הטבלט לחוזה והתכוננתי לקראתם.

הם רצו סביבי במעגלים וצחקו, ואז מיהרו הלאה לאורך המסדרון. נשארה רק ילדה שגררה אחריה בוכת חד־קרן. חזרתי לנשום.

לרוגן היו המוני קרובים בכל רחבי אגן הים התיכון, וכולם הסתערו על הבית של אימא שלו לכבוד החתונה. אני אוהבת ילדים, אבל היו במקום בין עשרים לשלושים ילדים מתחת לגיל שתים-עשרה והם הסתובבו בלהקות. בפעם האחרונה

שנתקלתי בחבורה המסוימת הזאת הם העיפו לי את הטבלט מהידריים. אסור שיקרה משהו לטבלט. שמרתי בו את כל קובצי החתונה.

הילדה ואני החלפנו מבט. היא נראתה בת חמש והיתה חמודה ממש. היו לה שיער חום ועיניים גדולות וכהות, והיא לבשה שמלה יפה בצבע לוונדר מקושטת בפרחי משי קטנים. אם אימא היתה מלבישה אותי בשמלה כזאת כשהייתי קטנה, היא היתה מתכסה בבוץ ובגריז בתוך חמש דקות בערך. כשהייתי בת חמש שיחקתי בשני מקומות: בחוץ, או במוסך של סבתא פרידה בזמן שהיא תיקנה טנקים וכלים ארטילריים.

"היי, אמרתי לילדה. "אני קטלינה."

"מִיָּה רוֹסָה גְּרִסְיָה רְמִירֶס אָרְוִיזוֹ דֶל מוֹנְטָה."

קלטתי שכבר ראיתי אותה לפני כן. היא תמיד השתרכה אחרי גברת רוגן. היא עקבה אחריה למרפסת, לחדר העבודה, לחדר הטלוויזיה. היא אפילו רצתה לשבת לידה בזמן הארוחות.

מיה רוסה הרימה את החד־קרן שלה. הוא היה גדול כמעט כמוה ומקושט אבני חן כחולות וכסופות מפלסטיק שהיו גדולות כמו ענבים, ובהרבה יותר מדי נצנצים.

"זאת ספיר."

"היא מאוד יפה."

"היא גרה בענני חצות, והקרן שלה זוהרת לאור הירח." אה, בטח. "אגדות אבני החן." זאת היתה סדרה מצוירת פופולרית לילדים בכיכוב חיות מיסטיות. הייתי גדולה מדי לצפות בה, אבל ארבלה, אחותי הקטנה, צפתה בה מהיום שעלתה לשידור. במשך כמה זמן כל דבר היה חייב להיות "אגדות אבני החן": מחברות, תיקים, כיסויים לטלפון... ואז היא עלתה לתיכון, ובזה נגמר הסיפור.

"אני רוצה אקדח נצנצים," הכריזה מיה רוסה במבטא קל.
"אממ, מה?"
"יש מכשיר כזה שאפשר לשים איתו עוד נצנצים."
"את מתכוונת לאקדח שיבוץ?"
מיה רוסה הנהנה כמה פעמים. "כן. אימא שלי אמרה שאת
זאת שמארגנת דברים ושאני אדבר איתך."
זאת שמארגנת דברים. הסתרתי אנחה. "אני אברוק מה
אני יכולה לעשות. איך קוראים לאימא שלך, שאני אדע למי
למסור את זה?"
"טֵרֶסָה רוֹסָה אַרְוִיּוֹ רוֹבֶרְטוֹ דֵל מוֹנְטָה. תודה רבה. אבל אל
תיתני את זה לאימא. תיתני את זה לי."
אוונו. היא אמרה תודה רבה. "על לא דבר."
היא קדה קידה, וגררה את החד־קרן שלה כשהצטרפה
בריצה אל הילדים האחרים.
הטלפון שלי צפצף. העפתי מבט בהודעה. ארבלה כתבה,
איפה את??? תגיעי לפה!!! והוסיפה גיף של תינוק בוכה
נהרות של דמעות פוטושופ. יצאתי לדרך כמעט בריצה.
הכול התחיל כשנבדה פיטרה את מפיקת החתונה. כלומר,
את מפיקת החתונה הראשונה.
בדרך כלל אחותי הגדולה היא אדם די הגיוני. טוב, עד
כמה שאפשר להיות הגיונית כשאת גלאי שקר אנושי. אבל
לפני שבועיים סיימון נייטינגייל נעלם, ובית נייטינגייל שכר
אותנו למצוא אותו. המשפחה שלנו נרשמה כבית בסך הכול
לפני שלושה חודשים, ומשרד החקירות הקטן שלנו הפך
ממשרד חקירות ביילור למשרד חקירות בית ביילור. תיק
נייטינגייל היה החקירה הראשונה שלנו תחת השם החדש. כל
האליטה של יוסטון עקבה אחרינו, וזה קצת שיגע את נבדה.
שיגע מאוד. בגדול היא נעשתה משוגעת.

המפיקה הראשונה פוטרנה כי היא התווכחה עם נבדה. אחותי היתה מסבירה לה איך היא רוצה שדברים ייעשו והמפיקה היתה מסבירה למה זה בלתי אפשרי. רוב הזמן המשמעות של "בלתי אפשרי" היתה "אנחנו לא נעשה את זה כי זאת חתונה של עליונים, ולא ככה עושים את זה." בסופו של דבר המפיקה הסבירה לנבדה שזאת לא באמת החתונה שלה אלא חתונה של בית רוגן, ושהיא חייבת להפסיק לחבל בה עם "דרישות מגוחכות" כמו להגיש מטבל גבינה מקסיקני כמתאבן בארוחת הערב המקדימה. המפיקה לוותה מיידית החוצה.

המפיקה השנייה פוטרנה כי לא הפסיקה לשקר. הגישה שלה להפקת חתונות היתה להרגיע את הכלה בהבטחות שווא שהכול נמצא תחת שליטה. היא לא רצתה שינשפו בעורפה. אבל אחותי היא חולת שליטה מזעזעת ותשומת הלב שלה לפרטים מפורסמת במשפחה. נבדה היתה שואלת אם יש בעיה כלשהי, והמפיקה היתה מרגיעה אותה שוב ושוב שהכול בסדר, אף על פי שהזהירו אותה שנבדה מרגישה שקרים. הסיפור התפוצץ כשנבדה שאלה אותה ישירות אם היא וגברת רוגן הגיעו להסכמה לגבי הקייטרינג. אחרי שנאמר לה בפעם העשירית שלא תדאג, נבדה נשברה. קלטתי שהמפיקה השנייה פוטרנה כשראיתי אותה רצה למכונית שלה על עקבים של שנים-עשר סנטימטר בהבעת אימה טהורה. אחותי פרצה למרפסת מאחוריה וצעקה, "עכשיו הכול בסדר? זה עדיין בסדר?"

לא טרחנו לחפש מפיקה שלישית. ארבלה ואני פינינו סוף שבוע, הזמנו מלא אוכל, ואחרי שלושים ומשהו פרקים של הסדרה "של מי החתונה הזאת?" וארבע עונות של "כלות מהגיהנום", החלטנו להפיק את החתונה בעצמנו. או שלא תהיה חתונה.

לרוע המזל, אף שרוגן ואימא שלו התייחסו אלינו באדיבות רבה, לשאר בני המשפחה היו ספקות לגבי המעמד שלנו. גם ארבלה וגם אני היינו רשומות כעליונות, אבל הרשומות שלנו היו חסריות. וחוץ מזה, המשפחה שלנו לא היתה עשירה, ורוגן היה מיליארדר. אני הייתי בת שמונה־עשרה וארבלה בת קצת פחות משש־עשרה, והם לא הרגישו שיש לנו סמכות אמיתית. היתה לי הרגשה שאנחנו נחשבות ל"קרובות משפחה עניות שעושות שליחיות", וממוקמות דרגה אחת מעל המשרתים. מתברר שאני הייתי "זאת שמארגנת דברים". לא רציתי לדעת מה ההגדרה של ארבלה.

בדיוק מה שהיה חסר לי. גם ככה הרגשתי כמו פולשת מגושמת בלב כל העושר היפה הזה. זה לא היה הבית שלי. הבית שלי נמצא בלופט במחסן. אילו היתה אפשרות לא להיות כאן, הייתי מנצלת אותה. אבל אני אוהבת את אחותי.

היה הרבה יותר קל אם היינו יכולים לעשות את כל זה בבית של רוגן, אבל רוגן ונבדה הכריזו על הבית של רוגן כ"אזור חופשי מחתונות" והסתתרו שם בכל הזדמנות שהיתה להם.

פניתי במסדרון ונכנסתי לחדר. נבדה עמדה על בימה בעקבים ובשמלת החתונה המתהווה, שכרגע התמצתה בכד מוסלין מסומן בעיפרון כחול. שתי עוזרות זחלו מתחתיה ונעצו סיכות בקו המכפלת.

ארבלה עמדה מולה בזרועות משולכות על החזה. גם נבדה וגם ארבלה בלונדיניות, אבל הגוון של נבדה נטה לדבש ושל ארבלה לתירס זהוב. אני הברונטית היחידה במשפחה מלבד אימא. כרגע הדמיון בין האחיות שלי היה בולט מאוד, ואם מתעלמים מהפנים שלהן, ארבלה נראתה כמו עותק נמוך וקטן יותר של נבדה.

אוורו, אני צריכה לומר לה את זה בריב הבא שלנו. היא
תשנא את זה.

"מה קרה?" שאלתי.

"היא רוצה פרחי לילך בזר החתונה שלה."

"אוקיי..." נבדה אמרה שהיא רוצה ציפורניים, אבל נוכל
לדחוף לשם גם כמה פרחי לילך ורודים ויפים. לא הבנתי מה
הבעיה.

"כחולים," המשיכה ארבלה לטפטף את המידע. "היא רוצה
לילכים כחולים."

לא ולא. "נבדה..."

"אתמול הסתתרת מאחורי שיח לילך. הפרחים היו ממש
יפים והיה להם ריח טוב. בלוחית של השיח היה כתוב: 'כחול
פלאי: שופע פרחים והניחוח מדהים.'"

חיפשתי בגוגל צמח לילך בשם "כחול פלאי". הוא היה
כחול. כאילו, ממש כחול. "למה הסתתרת מאחורי שיח?"
"ירו עליה," אמרה ארבלה בפנים חמוצות.

"אז עצרת להריח את הלילך בזמן שירו עלייך?" אין
לתאר.

"מממ. הייתי בחממה וזה היה מסתור מקסים."

החלטתי לפנות אל ההיגיון שלה. אחותי היתה אדם הגיוני.
"ביקשת חתונה אביבית. בחרת ורוד, לבן וירוק-מרווה בהיר
כצבעים שלך. אין כחול בשום מקום בחתונה."

"עכשיו יש."

"בזר שלך יש ציפורניים ורודים, אפונה ריחנית ורודה,
ורדים לבנים וגיבסניות לבנות." שלושה סוגים של ציפורניים
ורודים, כי היא לא הצליחה לבחור ביניהם. נבדה לעולם
לא תדע איזו אימה הביעו עיניה של מעצבת הפרחים של
החתונה כשבישרנו לה שזה הולך להיות זר ציפורניים. מתברר

שציפורנים לא יוקרתיות מספיק לחתונה של רוגן המשוגע.
האישה המסכנה ניסתה שוב ושוב להציע סחלבים.

"ולילך כחול," אמרה נבדה.

"הצבעים מתנגשים," רטנה ארבלה.

חיפשתי בגוגל "שמלת שושבינה מרווה", הושטתי את
הטבלט לנבדה והתחלתי לדפדף בתמונות. "תסתכלי על
הפרחים. ורוד ולבן. ורוד. ורוד. לבן. ורוד ולבן."

"לא אכפת לי," אמרה נבדה. "אני רוצה לילך כחול."

ואני רוצה לטוס מכאן למקום רחוק. אבל זה לא יקרה
בזמן הקרוב, נכון?

"בכל מקרה, אני חייבת לחזור למשרד," אמרה נבדה.
"תשלחו הודעה אם צריך."

"המלכה שחררה אותנו," הכריזה ארבלה.

קדתי קידה עמוקה. "הוד מלכותך."

"אני שונאת אתכן."

"גם אנחנו שונאות אותך," אמרה לה ארבלה.

"שנאנו אותך עוד לפני החתונה."

"לפני שנעשה אופנתי לשנוא אותך."

"עופו מפה!" נהמה נבדה.

יצאתי מהחדר.

ארבלה השיגה אותי. "אי-אפשר לילך. זה הורס את כל
העיצוב."

"אני יודעת."

"אז מה נעשה?"

"נישן על זה לילה," אמרתי לה. "בואי, נלך הביתה."

"קטלינה," קרא קול אישה.

הסתובבתי אל הקול. ארוסה רוגן, חמותה לעתיד של נבדה,
נופפה לי מהפתח בכיסא הגלגלים שלה.

"אני יכולה לדבר איתך רגע בפרטיות, יקירה?"
אוי. זה לא נשמע טוב. "כן, גברתי."
"אני אחכה לך בחוץ", אמרה ארבלה.

2

נכנסתי לחדר בעקבות גברת רוגן. חדר העבודה הגדול השתרע מולי – קירות על גבי קירות של מדפים עמוסי ספרים מכל תקופה, עובי וצבע. אור יום זרם אל החדר מהחלונות המקושטים הגדולים מימין, ורצפת השיש הממורקת בצבע קרם בהקה לאור קרני השמש. מתחת לכל חלון היה ספסל קריאה מרופד בגון טורקיז, עמוס כריות מקושטות. שמיכות מקסיקניות בצבעי לבן, שחור ולוונדר נחו מקופלות על הספסלים. מגורות מרוקאיות עדינות היו תלויות מהתקרה המעוטרת בדפוסים גיאומטריים מורכבים בוורוד, לבן וכחול.

הייתי מצפה שהמרכיבים יתנגשו זה בזה, אבל הם התמזגו לכדי תערובת מושלמת של טקסט, ספרד ומרוקו. היה שם משהו קסום. כמו לפתוח ספר מעשיות ולעבור דרך הדפים לטירה דמיונית. גברת רוגן גלשה מבעד לכל זה באלגנטיות קלילה, מלכת הארמון מלאת החן. אפילו כיסא הגלגלים שלה השתלב.

השפלתי מבט לרצפה. ברור שהיא משתלבת כאן. היא שייכת לכאן. זה הבית שלה. אף אחד לא אשם שהבית הזה

מעורר בי תחושה מוזרה, כאילו אני מסתובבת בחנות רהיטים יוקרתית או במוזיאון מלא עתיקות יקרות ערך ומפחדת לגעת במשהו. זה היה מקום של מישהי אחרת, וכל מה שרציתי היה לצאת מפה כמה שיותר מהר ולחזור לחלל המוכר של המחסן שלנו.

"אני רוצה להראות לך משהו." ספר כבד כרוך בעור גלש מהמדף העליון וריחף אל היד המושטת של גברת רוגן. היא פתחה אותו.

התקרבתי ונעמדתי משמאלה. על דף עבה היה תצלום ישן מצהיב של גבר במדים כהים ושל אישה יפהפייה בשמלה שחורה ובהינומה שחורה, מחזיקה בידה זר פרחים לבנים. ההינומה הודקה למקומה בנזר יפהפה, ובמרכז הנזר, מתחת לחלק הגבוה ביותר, היתה אבן חן מהממת בצורת לב. היא היתה גדולה כמו אגוז, ונצצה אפילו מבעד לנייר הישן והשחוק.

"סבתא־רכתא שלי ביום חתונתה," אמרה גברת רוגן.

"וואו. אבל השמלה שחורה."

"שמלות חתונה ספרדיות מסורתיות הן שחורות." גברת רוגן חייכה. "לקתוליות יש היבט מעט מורבידי. השמלה השחורה היא ההבטחה של נשים קתוליות לאהוב את בעליהן עד המוות."

זה באמת היה קצת מורבידי. מי רוצה לחשוב על המוות בחתונה?

"שמלות שחורות מסמלות אדיקות, ופרחי תפוז מסמלים פריון ואושר. שמלות החתונה הלבנות נעשו אופנתיות רק כשבנות משפחת המלוכה הבריטית אימצו אותן במאה התשע־עשרה. האליטה של אירופה חיקתה אותן, אבל סבתא־רכתא שלי היתה שמרנית."

גברת רוגן הפכה דף. עוד כלה יפהפייה, הפעם בשמלת חתונה לבנה, לצד חתן בחליפה שחורה. שובל המשי של השמלה היה פרוש על הרצפה לפנייהם. אותו נזר הידק למקומה הינומה יפהפייה.

"סבתא שלי."

"היא יפה מאוד."

"תודה רבה."

הדף הבא. כלה שלישית, בשמלה לבנה צמודה במותניים, לצד גבר בטוקסידו ובתסרוקת שנראו בסגנון שנות השישים. אותו נזר הידק למקומה הינומה שהתבדרה ברוח, אבל הפעם התמונה היתה בצבע ונשימתי נעתקה למראה הצבע הכחול-ירוק של אבן החן.

"אימא שלי," אמרה גברת רוגן.

"גם היא יפה מאוד."

למה לנו אין דבר כזה? ברגע שאגיע הביתה אזמין אלבום תמונות ואדאג שסבתא פרידה ואימא ימסרו את תמונות החתונה שלהן.

"תודה רבה."

גברת רוגן עברה לדף הבא והפעם ראיתי אותה, צעירה ומאושרת, לצד גבר שנראה כמו רוגן המשוגע. היא קרנה כולה. השמלה שלה היתה עדינה, כאילו עשויה מקורי עכביש. הנזר נח על השיער הכהה שלה כאילו היה שם מאז ומעולם.

"וואו."

גברת רוגן צחקה. "תודה רבה, עודדת אותי. אני אוסיף את התמונה של נבדה לאלבום הזה. רוגן הוא הבן היחיד שלי, אבל אני ארוויח בת, והאלבום הזה יהיה המקום המתאים לתמונה שלה."

"זה יהיה לה לכבוד," אמרתי לה.

"שמת לב לנזר?" היא שאלה.

"כן. הוא משגע."

"הוא נקרא 'כתר אור-הים'. טכנית זה קוקוֹשְׁניק, לא כתר, אבל כתר נשמע יותר מרשים. אבן החן היא אקוומרין. מעטים יודעים את זה, אבל לאבני אקוומרין טבעיות יש לעיתים קרובות צבע של קצף ים. מחממים אותן כדי להגיע לגוון הכחול הבהיר. אבל באבן הזאת לא נעשה שום שינוי. לגוון המסוים הזה של כחול-ירוק יש חשיבות במשפחה שלנו." רוגן נתן לנבדה מחרוזת יפהפייה עם תליון. היא חשבה שזה אזמרגד, אבל התברר שזאת דמעת האגאים, יהלום כחול-ירוק יחיד במינו. עכשיו הכול התחבר.

"תיתני לנבדה לענוד את הנזר?" סביר להניח שלא הייתי אמורה לשאול. זה היה גס רוח.

"זאת היתה התוכנית. לאחר החתונה, כתר אור-הים יהיה שייך לה והיא תוכל להעביר אותו לבנות שלה ושל רוגן." גברת רוגן נאנחה. "יש רק בעיה אחת קטנה."

"כן?"

"הכתר נעלם."

"מה זאת אומרת נעלם?"

דאגה הבזיקה על הפנים של גברת רוגן. "לפני יומיים הוא היה במקום הרגיל שלו, והיום הוא לא שם. למרבה הצער אין ברירה אלא להסיק שהוא נגנב."

בהתחשב בכמות האנשים שנכנסו אל הבית ויצאו ממנו, זאת לא היתה הפתעה גדולה. ערכנו בדיקת רקע לכולם, אבל בדיקות רקע אף פעם לא מספקות את התמונה המלאה. צוות גננים הכין את הגנים לקראת החתונה, נגרים בנו פרגולה בהתאמה אישית, צוות אחר הקים אוהל שקוף ענקי, לפחות

שמונה אנשים תלו שרשראות נורות על העצים, והיו גם מעצבת הפנים והצוות שלה, המובילים מחברת הרהיטים... הרבה אנשים לתשאל. זה ייקח לנבדה לפחות שעתים. יהיה מאתגר לגרום לה לשבת במקום אחד כל כך הרבה זמן.

"כתר אור־הים מצויד בחיישן," אמרה גברת רוגן. "הוא מוטבע בכתר ואי־אפשר להסיר אותו בלי להשמיד את הנזר כולו. המערכת יכולה לאתר אותו באמצעות לוויין ברמת דיוק של קילומטר בערך. על פי המערכת הנזר עדיין נמצא בתחומי האחוזה. אני רוצה שתמצאי אותו."

אני? עבדתי במשרד החקירות שלנו מגיל שתים־עשרה, בהתחלה עשיתי דברים קטנים כמו לתצפת ולענות לטלפונים, ובהדרגה קיבלתי משימות משלי, אבל התיקים שלי לא היו חשובים. התעסקתי בעיקר בהונאות ביטוח כי רמת הסיכון בתיקים האלה היתה נמוכה; ובכני נוער שברחו מהבית כי ילדים סיפרו לי דברים שלא היו מספרים למבוגר. הבקשה שלה היתה קפיצת מדרגה רצינית.

"אנחנו..." אני פשוט סתומה גסת רוח. קודם כול אני צריכה להודות לה על זה שבטחה בי. "זאת אומרת, תודה רבה על הבעת האמון. אבל נצטרך לבדוק לפחות מאה עובדים, שרובם לא היו פה קודם. נבדה תוכל לעשות את זה בשבריר מהזמן שייקח לי, ותעשה את זה בדיוקנות מלאה. לאחותי מעולם לא היתה תוצאה חיובית שגויה."

"אני לא חושבת שמדובר בעובד." גברת רוגן נראתה כאילו נגסה בלימון. "אני משוכנעת שזה מישהו או מישהי מהמשפחה שלי."

"למה?"

גברת רוגן הסתובבה אל ארון הספרים. חלק ממנו – ברוחב

שני מטרים ובגובה שנים־עשר מדפים, מלא ודחוס כולו ספרים – התרום כרבע סנטימטר מהרצפה ונע לעברנו. הנשימה שלי נעתקה. זה היה משקל עצום. הכוננית גלשה על פנינו ונחתה ברכות על הרצפה, ובמקומה נגלה מעבר נמוך אל חדר אחר. האורות בפנים נדלקו וחשפו קירות בצבע אפרסמון מלאים גומחות ומגרעות, ובכל אחת מהן שכן אוצר: פסלים, פגיונות משובצים אבני חן, מגילות וספרים ארוזים בוואקום. במרכז, במקום בולט, ניצבה גומחה ובה מעמד תכשיטים ריק. נזכרתי לנשום.

"יידרשו כמה אנשים כדי להזיז את ארון הספרים בצורה רגילה," אמרה גברת רוגן. "הם יצטרכו לפרוק את הספרים, לגרור את הארון החוצה בלי לפגוע ברצפה, ואז להחזיר אותו למקום ולמלא אותו מחדש בספרים. הייתי בחדר העבודה הזה כל אחר הצהריים אתמול, וכמעט כל היום שלשום. בלילה חדר העבודה נעול ומוגן בכמה אזעקות שהאנשים של קונור התקינו. כדי לנטרל אותן צריך את הקוד ואת טביעת האגודל שלי. החלונות כאן פונים אל הצוק, וגם הם מאובטחים באזעקות."

אומנם קשה לעקוף מערכות אבטחה ביומטריות, אבל זה לא בלתי אפשרי. טביעות אצבע ואפילו סריקת רשתית אפשר להעתיק דיגיטלית מתוך תמונות, לפעמים אפילו כאלה שצולמו במצלמת טלפון רגילה. "מי יודע את הקוד?" "קונור ואני. מערכת המחשוב הביתית מתעדת כל פתיחה של הדלת, ולא היו ניסיונות כניסה אחרי שנעלתי את חדר העבודה בלילה."

"את נועלת אותו בשעות היום אם את יוצאת לזמן קצר?"

"לא. הילדים אוהבים לשחק כאן, וכיוון שרק טלקינט חזק יכול לפתוח את הכספת, לא חשבתי שמישהו יגיע בה."

שלחתי מבט מהיר אל מצלמות האבטחה שהשקיפו עלינו מפילות החדר. "מה לגבי סרטוני האבטחה?"
גברת רוגן נראתה נבוכה. "המצלמות לא מופעלות."
"למה?"

היא נאנחה. "כי לאישה יש זכות לפרטיות בתוך הבית שלה. המצלמות של נקודות הכניסה והיציאה תמיד פועלות והאנשים של קונור עוברים על סרטוני האבטחה, אבל אני לא רוצה שאנשים זרים יצפו בי בתוך הבית שלי. זאת הפשרה שהגענו אליה."

מהיכרותי עם גיסי לעתיד, הוא לא היה מאושר מזה. קונור רוגן היה אדם פרנואידי מאוד בענייני אבטחה. גם נבדה היתה כזאת. לא רציתי לחשוב איך יהיו הילדים שלהם.

"עכשיו את מבינה," אמרה גברת רוגן. "לא היתה שום אפשרות להוציא את כתר אור־הים באמצעים רגילים. הגנב הוא טלקינט חזק, כך שזה עניין משפחתי. וזאת בדיוק הסיבה שאני לא רוצה לערב את אחותך. היתה לי הזדמנות לצפות בנבדה בשלושת החודשים האחרונים ואני מכבדת את אחותך ומחבבת אותה."

"אז למה לא לתת לה לטפל בזה?"

גברת רוגן שילבה ידיים בחיקה. "הבן שלי לא סובל כמה מבני המשפחה מהצד שלי. יש לו סיבות טובות מאוד לזה. הם אנשים קשים, מפונקים, ולעיתים קרובות כפויי טובה. אבל הם בכל זאת קרובי המשפחה שלי. אני זוכרת את המשחקים עם האחים והאחיות שלי בגינה, את הנסיעות לחוף ואת החגיגות המשפחתיות. יש בי עוד תקווה שנצליח לגשר על הפער

המתרחב בינינו. אם נבקש מאחותך לטפל בגניבה הזאת, היא תחקור את המשפחה."

זה נשמע לי סביר. "ואת לא רוצה בזה?"

"לא. אני לא יכולה להרשות שהפעם הראשונה שהמשפחה

תפגוש את נבדה תהיה במסגרת חקירה וחשדות."

וכשאחותי משתמשת בקסם שלה ברצינות, היא מסוגלת לשתק את המטרה שלה ולחלץ מהראש שלה את כל הסודות. מי שעובר דבר כזה לא ישכח אותו לעולם. בגלל זה העליונים כל כך פחדו מסבתא שלנו מצד אבא, ויקטוריה טרמיין.

"אני יודעת שאת עסוקה מאוד גם בלי זה," אמרה גברת רוגן. "אני מצטערת, אבל אין לי ממי לבקש חוץ ממך. אם אני אפנה לקונור, הבן שלי יתפוס את הקרובים שלי ברגליים וינער אותם אחד-אחד עד שיתוודו."

האמת שיהיה ממש כיף לצפות במשהו כזה.

"יש לך ניסיון בחקירות ואני רוצה להשאיר את זה במסגרת

המשפחה. תסכימי לעשות את זה למעניי? כטובה."

"כמובן," אמרתי. "וזאת לא טובה. בני משפחה לא חייבים

טובות אחד לשני."

החארות האלה גנבו לאחותי את הכתר. נבדה תענוד את

כתר אור־הים לחתונה שלה גם אם אצטרך לפרק את הבית לגורמים כדי למצוא אותו.

פניתי אל גברת רוגן. "אני מניחה שהתנאי שלך הוא שנבדה

לא תדע?"

"כן."

"גם לי יש תנאים. קודם כול, אני אצטרך גישה וסמכות

לתחקר את קרובי המשפחה שלך. אני לא אתקדם הרבה אם

הם יסרבו לענות לי."

"זאת לא תהיה בעיה," היא אמרה.
"אני אצטרך גישה גם לסרטוני האבטחה. ואני רוצה להתקין
מצלמות נוספות בפנים. מי שיפקח עליהן יהיה בן הדוד שלי,
לא מישהו מחוץ למשפחה, ונוריד אותן ברגע שנמצא את
הנזר."

"אפשר להימנע מזה?"
"לא." אחד הדברים הראשונים שלמדתי על חקירות הוא
שחייבים לאסוף כמה שיותר מידע.
"בסדר." גברת רוגן הנהנה.
"דבר אחרון, אני חייבת לספר לקונור."
"כל עוד הוא לא יתערב."

"אני גם חייבת להזהיר אותך מראש," אמרתי. שמעתי את
נבדה נושאת את הנאום הזה בעבר והיה מוזר לחזור עליו
עכשיו. "כשחוקרים בני משפחה, הרבה פעמים מגלים דברים
שכולם היו מעדיפים שלא יתגלו. את חייבת להיות מוכנה
לקראת האפשרות הזאת."

גברת רוגן הרהרה. "אם אחד מהם העמיד בסכנה את החתונה
של הבן שלי, אני רוצה שהוא יימצא. וייענש. המשפחה תסלח
על המבוכה, אבל לא על הבגידה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן